

чала го е нечиста сила: приказва приказки несвѣстни и май, май си го не бива“.

Турилъ дѣдо попъ епатрахиля на врата си, взелъ молитвеничето и кротко казалъ: „Ела, ела, синко! Ще ти почета и всичко ще мине“.

Шейретинътъ се доближилъ до момчето и му пошепналъ на ухото: „Дѣдо попъ те вика, да ти плати шарана!“

Щомъ чирачето приближило, дѣдо попъ му метналъ епатрахиля на главата, забулилъ го хубаво и зачелъ молитви.

По едно врѣме момчето се обадило подъ епатрахиля: „Дѣдо попе, господарътъ ме чака да му занеса паритъ“. Попътъ понатисналъ момчето по главата да кротува и пакъ си зачелъ.

— „Паритъ, паритъ!“ — викнало чирачето отново и хвърлило епатрахиля отъ главата си. Дѣдо попъ го хваналъ, натисналъ му главата здраво и го забулилъ пакъ.

Най-сетнѣ момчето се разсърдило, изскочило и закрещѣло: »Какво ме опявашъ цѣлъ часъ! Паритъ за шарана давай! Чу ли? Паритъ, паритъ си искамъ! Не ми трѣбватъ твоитѣ молитва!“

Дѣдо попъ натупалъ момчето и го изпѣдилъ.

А въ това врѣме шейретинътъ вече офейкалъ.

Вториятъ шейретинъ взелъ една голѣма стомна, нажпкалъ единъ сюнгеръ (гжба) и отишълъ при единъ бакалинъ.

— Ей, чичо, налей ми петъ оки зехтинъ, ама отъ най хубавия. Докато напълнишь стомната, азъ ще намина до единъ приятелъ и ще се върна ей сега, — спокойно казалъ шейретинътъ и излѣзълъ.

Слѣдъ малко той се върналъ.

— Колко искашь за оката?

— Че толкова и толкова — отвърналъ продавачътъ.

— Аа! скжпо е... много е скжпо! — зачудилъ се шейретинътъ.

— Скжпо, ефтено, така го продавамъ.

— Не може ли по-долу?

— Не може! — сърдито отвърналъ продавачътъ.

— Като не може, излѣй си зихтиня и ми дай стомната! — викналъ шейретинътъ.